

Per pregaria.cat el dl., 19/03/2012 - 08:00

Deixem vells costums

El Déu sever, que està sempre espiant per veure i jutjar la nostra conducta, els nostres pensaments, paraules i obres. Capaç de fer un judici sumaríssim i definitiu que ens condemna a un infern etern. Un infern per sempre i patint sofriments terribles. Ell és infinitament poderós, just i savi. Ho controla tot. Permet el mal i castiga els pecats i la mala vida; essent amor infinit, no hi ha cap contradicció en el seu judici terrible i inapel·lable.

Déu dels exercits celestials, de les croades en contra dels infidels, en contra dels comunistes, dels anarquistes, de tots els que no l'accepten conscientment.

Som convidats a no creure en aquest Déu per molt que ens l'hagin ensenyat. Mai ha existit, és fruit d'unes interpretacions errònies dels temps de la barbàrie, de les fogueres, de les destruccions del pensament. Potser ens ha provocat un temor neguitós i escrupolós, la por al foc definitiu, la continuada pregunta, insuportable pregunta: "això és pecat, és pecat mortal"?

Comencem una nova vida

Una vida en la confiança, en el valor de la consciència, en la fe i l'esperança, en fer cas de Jesús quan parla d'*Abba Pare*. Aquella vida que troba el seu sentit en "estimar a Déu amb tot el cor, amb tota l'ànima, amb tot el pensament i amb totes les forces... i estimar el proïsme com a un mateix". Entén el proïsme com ho va fer el bon samarità.

Una vida que confia en un Déu proper, amable, que té cura de nosaltres, que cerca la reconciliació, que sempre perdona, que sempre estima, que ens coneix i sap molt bé el què sentim i quins són els nostres neguits de cada dia.

Un Déu que no vol que confiïem en grans signes, en grans esdeveniments, sinó en la senzillesa, la humilitat, el donar-se als altres. Un Déu que ens ajuda a veure en l'altre a un germà, que no accepta discriminacions, ni tortures, ni penes de mort, ni racismes. Ens ha comunicat les seves Paraules i la seva Paraula. Respecta la nostra llibertat i en Jesús va estar crucificat per a donar-nos testimoni del molt que estima els pobres i ens ofereix una nova manera de viure. Un Déu, doncs, capaç de patir per amor i restar al nostre costat en les tribulacions de la vida. Un Déu que vol la justícia, aquella que brota de la fe.

Guiats per Jesús

Lc 10, 25-37

Un mestre de la Llei es va aixecar i, per posar a prova Jesús, li va fer aquesta pregunta:

--Mestre, què haig de fer per a posseir la vida eterna?

Jesús li digué:

--Què hi ha escrit en la Llei? Què hi llegeixes?

Ell va respondre:

-- *Estima el Senyor, el teu Déu, amb tot el cor, amb tota l'ànima, amb totes les forces i amb tot el pensament, i estima els altres com a tu mateix.*

Jesús li digué:

--Has respost bé: fes això i viuràs.

Però ell, amb ganes de justificar-se, preguntà a Jesús:

--I qui són els altres que haig d'estimar?

Jesús va contestar dient:

--Un home baixava de Jerusalem a Jericó i va caure en mans d'uns bandolers, que el despullaren, l'apallissaren i se n'anaren deixant-lo mig mort. Casualment baixava per aquell camí un sacerdot; quan el veié, passà de llarg per l'altra banda. Igualment un levita arribà en aquell indret; veié l'home i passà de llarg per l'altra banda.

» Però un samarità que anava de viatge va arribar prop d'ell, el veié i se'n compadí. S'hi acostà, li amorosí les ferides amb oli i vi i les hi embenà; després el pujà a la seva pròpia cavalcadura, el dugué a l'hostal i se'n va ocupar. L'endemà va treure's dos denaris i els va donar a l'hostaler dient-li:

»--Ocupa't d'ell i, quan jo torni a passar, et pagaré les despeses que facis de més.

»Quin d'aquests tres et sembla que es va comportar com a proïsme de l'home que va caure en mans dels bandolers?

Ell respongué:

--El qui el va tractar amb amor.

Llavors Jesús li digué:

--Vés, i tu fes igual.

Jesús Renau sj.
